

TOCS DE LITERATURA

TRES POEMES

JOSEP MASATS

BENEÏT

Beneït,
malparit,
sóc, i em passa
-i això és massa-
que sovint
coincidint
amb l'atzar
se me'n va
cap a enlaire
-i no gaire-
un dels punts
que tinc junts
a la i.

Oh, i així,
encantat
vaig passant
mig content,
si fa vent,
o un bon sol
—quin consol—,
i si al cel,
lila i mel,
veig un tall,
com un all,
grandiós.

Quin patir
—espantós—
si el bocí
mai tornés!

Just després,
sentint Verdi,
brindo amb vi,
perquè es perdi
lluny del món
que em confon.

Gràcies! –dic–
a l'atzar,
perquè el pic
maleït
se n'ha anat.

I que volis
punt de boli!,
d'improvís,
per l'espai
infinit.
Fins a mai!

Estirat
en el llit
no pateixo
si llegeixo
una estona
de les bones
en Salvat-
Papasseit.

Un badoc,
molt o poc,
dec semblar,
i un beneit
–tant me fa–
i enze i ruc
de retruc.

UN DELS TEUS MORTS

De nits
  et mira
un dels teus morts,
de lluny estant.
  I si el somies
  el veus venir,
  clarós, lleuger,
  es fa ben nítid
  i el sents
  que et diu:

«El teu record,
  un sol record
de mi que tinguis,
o si em somnies,
  n'hi ha ben prou
perquè tu em deixis
  engrunes,
  com a penyora,
  unes engrunes
  de vida.

Si mai un altre mort
es fica en el teu somni,
  esperaré,

des de l'oblit,
un somni amic
que em faci fer
d'artista en l'aire
mig irisat
i enterbolit
d'un cine.

Talment la vida:
el mort del somni
sóc jo
i l'ets tu,
en la pel·lícula
de l'inconscient
que compartim.

Un mort que visqui
de somni en somni,
potser una nit,
te'n deixarà
algun fragment.

I tu hi viuràs
com naufrag a-
ferrant-se a un bri
de palla».

EL ZAIRE

Et vas tenyir els cabells
—són un amor, vermells—,
i vas fugir
qui sap si fins
al Zaire,

mentre la tarda
s'anava fent canyella.
Devia ser diumenge,
volies estar sola
llegint l'Elizabeth
Bishop i fent ganxet
com una boja.

No et vas ni despedir
i me'n recordo, encara,
del teu vestit,
morat, i de les flors
de llessamí
que duies en el fil dels pits.

oh guapa com ningú,
de llavis roig carmí
i els pits més ben parits
de la Barceloneta,
del barri del Raval
i fins i tot
del Zaire...

No triguis gaire,
Xocolateta,
que sense tu les nits
són llargues, l'alcohol trist,
sentint Lou Reed, Santana,
l'Sprengsteen, fins l'albada.

Naufrago en el sofà
de merda d'algun bar,
faig ioga amor,
m'empatia la neurosi,
em cal algun narcòtic
i m'he confós
de món.

Xocolateta, en fi,
si tu n'ets el dimoni!,
del meu infern, i un somni.
Qui sap si em puc morir,
sense amorettes. Mira!:
si me'n recordo, amiga,
d'aquell dia al descans
de l'autopista, amb camps,
tres pins i benzinera.

El món es quedà enrera,
l'amor a cor què vols
vam fer un hort de cols.
I em vas parlar del Zaire,
vermella, els pits en l'aire.
El Zaire!, el teu destí
d'hivern i primavera.

També jo hi vull fugir,
que l'amor no s'espera,
i amb el meu 2 CV
no trigaré pas gaire
d'anar-me'n ben avall
del mapa, fins al caire
del cel
més gran.